

*Ona hledí vstříc
budoucnosti.*

REPARÁT Z LÁSKY

Sharon M.
Peterson

*On se snaží
uniknout
minulosti.*

REPARÁT Z LÁSKY

Copyright © Sharon M. Peterson, 2022

First published in Great Britain in 2022 by Storyfire Ltd trading as Bookouture.

Všechna práva vyhrazena.

*Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Kateřina Cardová, 2024

Cover © Zero Media, 2024

© DOBROVSKÝ s.r.o., 2024

ISBN 978-80-277-5063-4 (pdf)

Sharon M. Peterson

REPARÁT Z LÁSKY

přeložila Kateřina Cardová

*Mami, děkuju, že jsi mě vždycky nechala si číst,
když jsem si zrovna měla uklízet pokojíček.
Mám tě moc ráda.*

„Znej svou cenu.
Pak připočti daň.“

MIMI

Povídalo se, že moje babička Mona Raye Perkinsová vzala dědečka po hlavě železnou kuchyňskou pánví, kterou měla, co si jen pamatuju, pořád postavenou na sporáku.

„Mimi...,“ zeptala jsem se jí jednoho dne coby dítě, když mě přemohla zvědavost, „vážně ho odvezli do nemocnice?“

Ušklíbla se a dlouze si potáhla z cigarety, kterou jako by jí někdo přišil k prstům. Kouř jí lpěl na šatech, kde se mísil s květinovými podtóny parfému s názvem *White Shoulders* a slabou, ale trvalou vůní sterilovaných zelených fazolek z doby, kdy po mnoho let pracovala jako kuchařka ve školní jídelně.

„No, jasně. Ten prohaný budižkničemu si nic jiného nezasloužil,“ řekla předtím, než na mě skrz kouř přimhouřila oči. „Kolik ti to vlastně je?“

„Devět.“

„Tak to ti to budu vyprávět, až budeš starší.“ Zamrkala na mě a ukázala na oprýskaný konferenční stůl, který zabíral většinu maličkatého obývacího v jím obytném přívěsu. „A teď mi podej ovlaď.“
Dávají *Tak jde čas*.“

Věděla jsem, že mi nelze a ani se mě nesnaží odbýt v naději, že zapomenu. Mimi nebyla jako ostatní dospělí, které jsem znala. Vždycky mi říkala pravdu a ani se ji nesnažila nijak přikrášlit. „I když budeš

hovnu říkat jinak, pořád to bude jen hovno,“ říkávala. „Tak proč bych mu měla říkat jinak?“

Mimi měla takových mouder spousty. Říkala jsem jim „Mimiismy“. Matka mi zakázala je používat, ale to mi nezabránilo v tom, abych si je všechny nezapamatovala a nezapsala do deníčku, který jsem měla schovaný v nočním stolku.

Co se Mimi týkalo, neschvalovala matka nic – prťavým zeleným přívěsem, ve kterém žila v kempu Forest Lake v malém pohraničním městečku Eagle Pass v Texasu, počínaje, až po sádrové trpaslíky, které nechala kluky z okolí naaranžovat do choulostivých pozic na své pidi zahrádce. Matka nesnášela, jak se Mimi nahlas řehtá, neřeší, jak se stravuje, a jak je jí ukradené, co si o ní kdo myslí.

Na seznamu *Lidí, kterými chci být, až vyrostu*, zaujímala Mimi první příčku.

Chtěla jsem nosit křiklavé šaty se zvířecími motivy a upnuté kalhoty a vykračovat si na jehlových podpatcích. Chtěla jsem umět mávnout rukou nad matčiným netrpělivým nesouhlasem. Chtěla jsem se nebát být sama sebou.

Dokonce i teď, v sedmadvaceti, jsem většinu času hranatý kolíček, který se matka pokouší narvat do kulaté dírky. Ten výraz naprostého zoufalství – našpulené rty, zaťaté pěsti opřené v bok a hluboký povzdech – má rezervovaný výhradně pro mě, nikdy ne pro mou sestru.

Když jsem byla hodně maličká, vydrápala jsem se Mimi pokaždé na klín a hrála si s jejími oblíbenými visacími náušnicemi. Ona mi přitom do ucha šeptala jazykolamy, dokud jsem se nezačala chichotat, neomotala jí ručky okolo krku a nezanořila nos do jejích měkkých křivek. To byla další věc, kterou jsem na Mimi milovala. Pyšnila se svými křivkami a já jsem se nedokázala nabažít toho, jak se jí zakulatily tváře a otřásalo celé tělo, když se smála. Vyzařovalo z ní sebevědomí a já se modlila, aby aspoň část přeskočila i na mě.

I když byla moje sestra Phee o tři roky mladší, už tehdy byla na nejlepší cestě vyrůst po tátovi do závratné výšky s kudrnatými blond vlasy a modrýma očima, které jako by mužům říkaly „postarej se o mě“. Můj pravý opak. Perkinsovic strana rodiny mi dala do vínku tmavé vlasy i oči a malou postavu s plnými křivkami.

Ty byly mé matce samozřejmě trnem v oku.

Když jsem si stěžovala, jak vypadám ve srovnání se sestrou nebo těmi ženami, které se objevovaly v Mimiiných telenovelách, na babiččině tváři pohrával lehounký vědoucí úsměv. Vytáhla si cigaretu z pusy, naklonila se ke mně a ztišila hlas, že jsem ji mohla slyšet jenom já: „Persi, zlatičko, chlapi chtějí ženskou, kterou bude za co chytit. Nezapomeň na to.“

Nezapomněla jsem. Dokonce jsem si to zapsala, i když jsem netušila, co to znamená.

Když mi bylo třináct, konečně mi vyprávěla ten příběh o dědečkovi a pánvi. Večer předtím mě matka vysadila u Mimi cestou do Lareda. Phee se tam účastnila soutěže „Malá nesmírně rozkošná kovbojská královna krásy“, nebo nějaké jiné soutěže s podobně dlouhým a pitomým názvem, a poslední, po čem jsem toužila, bylo se na to dívat.

Tak jsem se teď choulila v rohovém jídelním koutu u malého stolku, zatímco Mimi kuchtila v oné věhlasné pánvi Eintopf.

„S tvým dědou jsme se brali hrozně mladí, protože jsme byli tak hloupí, že jsme si udělali dítě.“ Odmlčela se a zabodla prst do vzduchu mým směrem. „Poslouchej mě, nenech se zbouchnout dřív, než ti na prst navlékne prstýnek. Ta minuta potěšení ti za ty starosti, co pak přijdou, nestojí.“

Vzhledem k tomu, že se nezdálo, že by si nějakí kluci vůbec všimli, že existuju, jsem si říkala, že touhle radou nebude tak těžké se řídit. „Jasně, babi.“

„Fajn. Mně bylo devatenáct, když se tvoje máma narodila. Její otec nevydržel v žádné práci, takže já musela zvládat dvě, abychom měli na jídlo a pleny.“ Přihodila do pánve ke klobáse papriku a cibuli. Můj žaludek to hlasitě kvitoval. Eintopf bylo moje oblíbené jídlo.

„Pracovala jsem ve školní jídelně a pak rovnou běžela na šichtu do samošky. Občas jsem měla čas se zastavit doma a dát se trochu do kupy.“ Na řadu přišly brambory, špetka soli a pepře, pár tahů vařečkou, načež ztlumila plotýnku a usedla za stůl naproti mně.

Netrpělivě jsem vyčkávala, až si vyklepne z krabičky jednu cigaretu Virginia Slim, zapálí si ji a dlouze potáhne.

„Když jsem před přívěsem uviděla stát auto, které jsem nepoznávala, nabyla jsem podezření. Vletěla jsem dovnitř jako velká voda. A víš, co jsem tam uviděla?“ Mávala cigaretou ve vzduchu a tmavé oči jí žhnuly dávným hněvem. „Válel se v posteli s nějakou blond štětkou, zatímco naše miminko spalo ve vedlejším pokoji.“

Ohryzávající si nehet, což je dle mé matky odpudivý zlovyk, jsem se k ní naklonila. „A co se dělo pak?“

„Chytil mě amok. Chvilku jsme na sebe štekali a pak se malá probudila a začala plakat. Ta ženská vyskočila, popadla šaty a vyběhla z přívěsu nahatá. Ale mě v tu chvíli zajímal jen ten mizera, kterému jsem říkala manžel.“ Odklepla popel do malého křivolakého keramického popelníčku, který jsem pro ni vyrobila ve třetí třídě.

„Začal kňučet, že prý se cítí osamělý, protože jsem věčně v práci. Asi si dovedeš představit, jak mě to vytočilo.“ Kývla hlavou k pánvi, ve které prskala naše snídane. „Vzala jsem tuhle pánev a rozmáchla se.“ Koutek úst jí povyjel vzhůru ve spokojeném úšklebku. „Jeho hlava se mi nějak připletla do cesty.“

„Padl jako podřátý, přímo v kuchyni. Vzala jsem malou, šla k sousedům a zavolala sanitku. Všem vykládal, že to byla nehoda, protože nechtěl přiznat, že ho jeho ženská knokautovala.“

„Páni,“ vydechla jsem a můj obdiv k ní ještě vzrostl.

„Zatímco ležel v nemocnici, nechala jsem vyměnit všechny zámky a našetřila dost na to, abych se s tím darmožroutem mohla rozvést.“ Típla cigaretu, zvedla se a houpavou chůzí se vrátila ke sporáku. Mimi se takovým způsobem pohybovala všude – když šla do krámu, k doktorovi, na pohřeb. Jako by život byla jedna dlouhá procházka po módním mole.

Eintopf byl hotový, takže vypnula plotýnku a pánev z ní sundala. Otočila se na mě a opřela se bokem o linku. „To byl jeden z mých okamžiků, zlatíčko.“

„Jeden z tvých okamžiků?“

Přikývla, až se jí helma z tmavých vlasů rozvlnila. „Víš, v životě každého jsou takové okamžiky – někdy větší, jindy menší. Některé jsou šťastné, jako třeba když potkáš chlapa, kterého si pak vezmeš, nebo když se ti narodí miminko. Ale některé jsou hnusné. To všechno jsou okamžiky, které z nás dělají toho, kým jsme. Ten den, kdy jsem otevřela dveře od toho přívěsu? To byl jeden z těch okamžiků. Změnilo mě to.“

Premílala jsem si to v hlavě, zatímco Mimi vytáhla dva ze svých cibulákových talířků a postavila je na linku, aby na ně naložila eintopf.

„Jak tě to změnilo?“ zeptala jsem se, když jídlo přinesla ke stolu.

„Konečně jsem vzala svůj život do vlastních rukou, zbavila se toho příživníka a už se nikdy neohlížela zpátky. Však uvidíš. Tyhle okamžiky máme všichni. Jednoho dne, když to budeš nejmíň čekat, to přijde. Možná ti to hned nedojde, ale změní tě to. A teď jez. Za moment začnou *Poklady staré půdy*.“

Celých čtrnáct let, které uběhly od onoho rozhovoru, jsem čekala na ten okamžik, který mě změní – napjatě jsem ho vyhlížela o každých narozeninách, vždy když jsem poznala nějakého hezkého chlapa, ze kterého se mi podlamovala kolena, když jsem skončila vysokou –, ale

nikdy se nedostavil. Podařilo se mi dožít sedmadvaceti let a byla jsem zklamaná z toho, že se můj život ubírá tou samou předvídatelnou cestou, na kterou byl nasměrován.

A pak, jednoho dne, na tom nejméně pravděpodobném místě, se to stalo.

A nebylo to hezké.

2

*„Když ti život dává jen samé kyselé hrozny,
bud' ráda.
Z hroznů se dá totiž udělat víno.“*

MIMI

Na mém seznamu *Míst, která nesnáším*, zaujímal zubař neochvějně druhou příčku. O něco lepší než nákupy s matkou, ale ne tak strašně jako návštěva u gynekologa, který byl zároveň rodinný přítel. Rodiče ho zvali na grilovačky a já se nemohla doktoru Sullivanovi podívat do očí – stačilo totiž pomyslet na to, kam se předtím díval on. Samozřejmě jsem byla dospělá žena, která mohla snadno změnit lékaře, ale až by se to doneslo matce, dožadovala by se vysvětlení, a to by byla předem prohraná bitva.

Tím se dostáváme k onomu pozdnímu dopoledni na silvestra, kdy jsem seděla v růžovém polohovatelném zubařském křesle a čekala, až mi doktorka vyvrtá kaz. Odkládala jsem to tak dlouho, až už bylo za pět minut dvanáct.

„Tak jak jste na tom? Už je to znečitlivělé?“ Doktorka Kellyová na mě shlížela zpoza modré roušky, která jí zakrývala polovinu obličeje. Nevzpomínám si, že bych z toho obličeje někdy viděla víc než dvě dokonale vytrhaná obočí klenoucí se nad modrýma očima.

Přikývla jsem a zastrčila si telefon pod stehno.

V koutcích očí se jí nařasily jemné vějířky vrásek. „Počkáme ještě pět minut a pak se do toho dáme. Jak se má maminka?“

Ano, doktorka Kellyová byla také zubařkou mé matky.

„Znáte to, neví, kam dřív skočit.“ Mimo jiné i proto, jak hluboce je ponořena do životů svých dcer. Ne tak docela jako strom s širokými kořeny, které vyživují, spíš jako liána vinné révy, která dusí a není možné se jí zbavit.

„A co vaše sestra? Minulý týden jsem ji viděla v tom ranním vysílání.“ V očích se jí objevil zasněný, toužebný výraz. „Má opravdu krásné zuby. Vsadím se, že denně používá zubní nit. Její zubařka musí být nadšená.“

„Má moc hezké zuby.“

Přimhouřila oči. „Zubní nit je skvělá prevence proti kazům. Dnes byste tu nebyla, kdybyste ji používala o něco častěji.“

Tváře mi zrudly. „Máte pravdu. Občas jdu spát a zapomenu na to. Jednou jsem upustila celé balení zubní nitě do záchodu a...“

„Jakpak se dnes máte, slečno Mayfieldová?“ Dentální hygienistka Callie se posadila na židli naproti zubařce a usmála se. „Ještě si to honem necháte spravit za loňské pojistné, co?“

„No, já vlastně...“

Doktorka Kellyová mě nenechala domluvit: „Zesil to rádio. Tohle je můj oblíbený pořad.“

Callie se předklonila a hrála si s čudlíky rádia, které stálo na pultíku. O vteřinu později zaplnil místnost zvukný hlas.

„Takže, lidi! O dnešním pátku třináctého rozdáváme dvakrát dva lístky na oblíbenou místní houstonskou kapelu AB/CD, což je vlastně AC/DC revival.“

„Kámo, ti jsou boží,“ řekl jiný hlas, který zněl jako texaská verze surfaře. „Takže, funguje to takhle. Vy nám sem zavoláte, a když vás vyberu, musíte se rozejít se svojí drahou polovičkou přímo tady ve vysílání. To je všechno, co musíte udělat, abyste ty lístky dostali. A volat můžete právě teď.“ V rádiu začala hrát nějaká rocková balada z osmdesátek.

Doktorka Kellyová si promnula ruce. „Tihle dva jsou vždycky tak vtipní.“

Usmála jsem se polovinou pusy, která nebyla znečitlivělá. Připadalo mi to jako příšerný způsob, jak dát někomu kopačky. Kdybych se chtěla rozejít se svým přítelem Brentem, napsala bych mu dopis plný pečlivě volených ohleduplných slov nebo bychom zašli na kávu a promluvili si o tom jako dva rozumní dospělí lidé. Možná bych zvolila mail, ve kterém bych uvedla logické důvody navrhovaného rozchodu.

Ne, že bych o tom nějak často přemýšlela.

Brent byl skvělý – chytrý, ctižádostivý a hezký, i když se mu dělaly kouty a trochu rostlo břicho. Ale především přesně odpovídal vkusu mé matky. Což mi s radostí připomínala. Denně. Esemeskou. Osobně. Příležitostným mailem. Kdyby se jí nějak podařilo sehnat levně billboard...

„Tak se na to vrhneme.“ Doktorka Kellyová si nasadila rukavice a obrovské plastové ochranné brýle a začala se probírat táckem s instrumenty. To vše jaksi s o chlup větším nadšením, než by bylo zdrávo.

Jakmile se křeslo začalo sklápět, na čele mi vyskákaly krůpěje potu. Doktorka Kellyová si nastavila světlo o síle jasu holé žárovky ve výslechové místnosti tak, že mi svítilo přímo do očí. Zamrkala jsem, abych si vyčistila vidění, a jen tak tak jsem rozeznala plakáty nalepené na stropě, jejichž účelem bylo zabavit nás ubožáky lapené v zubařském křesle. Na všech byla nějaká zvířata – orel v letu, řvoucí lev, žirafa, respektive žirafátko – spolu s nějakým inspirujícím, byť lehce otřepaným citátem.

Očima jsem se zastavila na jednom, na kterém byl nějaký pták s čupřinou na hlavě a vykulenýma očima, jako by právě načapal své rodiče v lechtivé pozici a ještě se z toho nedokázal úplně vzpamatovat. Citát pod ním hlásal: *BUĎ VŽDY SÁM SEBOU. TY JEDINÝ MŮŽEŠ.*

Jak říkám, otřepané.

„Otevřete pořádně,“ zavelela doktorka Kellyová. Pak mi do pusy vložila jakousi pomůcku, která mi bránila pusu zavřít. O vteřinu později mi začal nervy drásat oblak vlhkého zubního prachu spolu s vrčením vrtačky. Opakovala jsem si, že to nebude trvat dlouho. Jestli dokážu přežít každoměsíční brunch s mou matkou, tak už přežiju cokoli.

Písnička v rádiu dohrála a moderátor s tím hlubokým, dramatickým hlasem byl zpátky. „Dámy a pánové, kluci a holky, máme tu první soutěžící. Pověz nám, jak se jmenuješ, odkud jsi a s kým se dneska rozejdeš.“

„Ahoj. Jmenuju se Sheila, jsem z Houstonu a chci se rozejít se svým přítelem Toddem.“

„Co ti Todd provedl tak hrozného?“

Sheila zabručela: „Spíš, co mi neprovedl! Je to lenoch, vůbec si mě nevšímá. K Vánocům mi dal vysavač. Kdo dá svý holce k Vánocům vysavač?“

Callie protočila panenky. „Kdyby mi můj přítel dal vysavač, tak bych ho zabila.“

Vrčení na chvíli ustalo. Doktorka Kellyová si opřela vrtačku o můj spodní ret. „Já jednou k Vánocům dostala toaster. Dovedete si to představit?“

„No to je hlůůza.“ Zasišlala jsem s vrtačkou v ústech. Co by se stalo, kdyby se jí vysmekla?

„Nemluvte, zlatíčko.“

Přikývla jsem a spínala ruce v klíně tak křečovitě, až jsem měla prsty stejně necitlivé jako pusu.

„Taky jsem se s ním rozvedla.“ Znovu začala vrtat. „Představte si, že zapomněl na naše první výročí. Jakože úplně. Ani slovo.“ Podívala se mi do očí. „To mě mělo varovat, nemyslíte?“

„Samofejmě.“

Doktorka Kellyová přimhouřila oči. „Nemluvit.“

Jednu ruku jsem frustrovaně zaťala v pěst, ale už jsem nevydala ani hlásku.

Přerušil nás hlas z rádia. „Tak jo, Sheilo, připrav se. Jdeme vytočit Toddovo číslo.“

Telefon třikrát zazvonil, než se ozval ospalý a nejspíš z přemíry pití z předešlé noci ochraptělý hlas. „Kdo je tam?“

„Todde, tady Sheila.“

Nastala chvilka ticha, jako by si Todd zkoušel vzpomenout, kdo je Sheila. „Jo?“

„Teď to přijde.“ Doktorka Kellyová ustala v práci. „Dej to ještě trochu víc nahlas.“

„Rozcháším se s tebou. Vůbec si mě nevšímáš a myslím, že mám na víc,“ řekla Sheila.

Moderátoři slastně zachrochtali a pak zavládlo naprosté ticho, jak všichni čekali na Toddovu reakci.

„Tak jo.“

Sheila slyšitelně zalapala po dechu. „T... to je všechno?“

„Jo. To je všechno. Jdu zpátky do postele.“ Ozvalo se cvaknutí a rádio explodovalo záchvatem smíchu.

Sheila popotáhla. „Ani se mě nesnažil přemlouvat.“

„Ještě pořád má šanci někdo další. Máme tu ještě jednu sadu lístků pro toho šťastného nebo šťastnou, kteří se chtějí v éteru rozejít se svou drahou polovičkou. Nikam neodcházejte, během pár okamžiků jsme zpátky.“

Doktorka Kellyová se zachichotala, když odkládala vrtačku a brala do ruky ostrý stříbrný nástroj. „Přesvědčíme se, že jsem to vybrala všechno.“

Zatímco se uvnitř tím pichlákem přesvědčovala a já sebou cukala bolestí, poklepala mi Callie na rameno. „Jste v pohodě?“

„Ao, v poodě.“

„Snažte se nemluvit, prosím.“ Doktorka Kellyová po mně loupala pohledem. „Ještě kousek odvtáme, pak vám tam dáme tu plombičku a můžete běžet.“

Křečovitě jsem svírala víčka a snažila se ignorovat ten zvláštní pach spáleniny, který provázel práci vrtačky na sklovině. Slíbila jsem sama sobě, že už nikdy nebudu mít žádný kaz, i kdybych měla používat zubní nit pětkrát denně a už nikdy nepozřít jediného gumového medvídka.

„Je pátek třináctého a my jsme zpět v éteru. Máme akorát prostor ještě pro jednoho volajícího. Můžeš nám říct svoje jméno?“

„Brent.“

Prudce jsem otevřela oči.

Doktorka Kellyová odložila vrtačku a znovu do mě začala rýpat. „To bude stačit.“

„Dobré ráno, Brente. Pověz nám, čím srdce dneska zlomíš?“

Callie beze slova podala doktorce Kellyové výplň, zatímco obě napjatě naslouchaly tomu dramatu, které se odvíjelo v rádiu.

Muž si odkašlal. „Chci se rozejít se svojí přítelkyní.“

Ten hlas. Určitě je spousta chlapů jménem Brent, kteří mají podobný hlas a taky si takhle blbě odkašlávají, než začnou mluvit.

„Tak to jsi na správném místě. Takže, co máte za problém?“

„Ech, ech. Jsme spolu už skoro rok a já myslím, že čeká, že ji požádám o ruku, jenomže já prostě nemůžu. Je to skvělá holka, ale potřebuje někoho... já nevím, nudnějšího. Jako je ona. Nemá vůbec dobrodružnou povahu. Nikdy se se mnou nehádá. Pořád si dělá starosti, aby všichni ostatní byli spokojení a...“

„Je tak hodná, až je blbá,“ řekla Callie s vědoucím přikývnutím.

„Neodkážu si představit, že bych s ní měl strávit zbytek života.“

Spodní ret mi spadl až někam na prsa, protože jsem ten hlas definitivně poznala. Slyšela jsem ho objednávat si cibuli navíc do

cheeseburgeru. Slyšela jsem ho vyslovovat mé jméno nahlas o půlnoci, když jeho majitele kvůli té cibuli navíc páčila žáha. Byl to jeho hlas. Brenta. Mého Brenta.

Doktorka Kellyová mi do zubu cpała výplň a upěchovala ji tím ostrým nástrojem s na můj vkus příliš velkou vervou. „To bude pěkný pitomec,“ zamumlala.

Ten pitomec říkal ty věci o mně.

A ještě neskončil. „Asi umřu nudou, jestli s ní zůstanu ještě jeden den. Začíná nový rok. Nejlepší čas na změnu.“

Hrozilo, že mi srdce vyskočí z hrudi, přeběhne přes místnost, popadne to rádio a vyhodí ho z okna.

„Tak jí pojd' me zavolat.“ Nastala chvíle ticha, než to začalo vyzvánět. Můj mobil mi pod stehnem začal vibrovat. V koutcích očí se mi nahromadily slzy.

Doktorka Kellyová se zamračila, když vytáhla ruce z mé pusy, opatrně vyndala ten roztahovák, který mi ji držel otevřenou, a posadila se na stoličku. „Jste v pohodě?“

Když jsem teď mohla mluvit, nechtělo se mi do toho. Proč se plomby nedělají v celkové anestezii, abych nemusela nic říkat a nic neslyšela ani necítila?

V rádiu se znovu ozval vyzváněcí tón a telefon pod mým stehnem se rozvibroval.

„Doufám, že to zvedne a pošle ho někam,“ řekla Callie.

Vyzváněcí tón. Vibrování. Probaha svatého, kolikrát ještě, než to spadne do hlasovky?

Ozvalo se cvaknutí a pak můj hlas jako hlásná trouba, která vyzvoní do celého světa, jak jsem nemožná. Po tomhle sním tuny zmrzliny. K čertu s mým plánem už nikdy nemít žádný kaz. „Ahoj, tady Persi. Je mi líto, ale teď zrovna nemůžu. Nechte mi vzkaz a já se vám ozvu.“

„*Ech, ech.* Ahoj, tady Brent. Hele, jsi skvělá holka a určitě s tebou jednou bude nějaký chlap šťastný, ale myslím, že bychom se už neměli vídat. Jestli se mě chceš na něco zeptat, víš, kde mě najít.“

Doktorka Kellyová se ušklíbla. „To je ale neřád. Chudák holka.“ Položila mi ruku na rameno a já jsem zatajila dech v očekávání, že si v příštím okamžiku vzpomene, jak se jmenuju, a dojde jí, že to já jsem ta „chudák holka“. „Tak jsme hotovi. Uvidíme se za pár měsíců na dentální hygieně.“

Callie odnesla táč s nástroji a zvedla opěradlo křesla. Otevřela a zavřela jsem pusy ve snaze ji trochu rozhýbat. Ten pocit znecitlivění se kupodivu přesunul z pusy do hrdla a do hrudníku.

Vystřelila jsem z křesla, popadla kabelku a s telefonem v ruce vycházela ven z malé ordinace. Můj obranný instinkt je možná hluboce podvyvinutý, zato ten, který mě nabádá k útěku, mám vyvinutý až až. Právě v tu chvíli mi říkal, abych koukala vypadnout z té ordinace, z Houstonu, z Texasu a nejlépe rovnou i ze země.

Doktorka Kellyová vstala a stáhla si rukavice. „Pozdravujte ode mě maminku.“

Neodpověděla jsem, protože můj mobil znovu zavibroval – tentokrát, aby mi oznámil, že mám novou zprávu v hlasovce.

3

„Jednoho dne budeš potřebovat být silnější.

Sněž tolik sladkostí, kolik zvládneš, aby ses na to dobře připravila.“

MIMI

Od chvíle, co jsem dodělala vysokou, žiji v garsonce na Brewer Street, v části Houstonu, která prochází revitalizací. Lofts bývala předtím, než ji přeměnili na bytový dům, továrna na sušenky a nekecám, občas se na chodbách objevil závan vůně dávno upečených sladkostí.

Vzala jsem si poštu ze schránky ve vestibulu a zastrčila ji do kabelky. Okolo výtahu jsem prošla bez povšimnutí a vyvláčela tu hromadu věcí, které jsem cestou domů nakoupila na dlouhý víkend smutnění a utápění se v sebelítosti, nahoru po schodech. Hlavně teda tučné, sladké a čokoládové věci.

A samozřejmě salát a baby mrkvičky. Především proto, aby si pokladní nemyslela, že nejsem dost dospělá.

Jak jsem stoupala nahoru po schodech s kabelkou přes rameno a klíči od bytu nachystanými v ruce, zařezávala se mi ucha nákupních tašek do prstů. Zastavila jsem se v mezipatře, abych si je přendala, a s povzdechem se opřela o zeď, když se mi v hlavě znovu začal přehrávat Brentův hlas z toho neblahého telefonátu. *Nedokážu si představit, že bych s ní strávil zbytek života.*

Minulý týden mi poslal krásnou kytici růží se vzkazem: *Jen tak. Miluju tě, Brent.* Jasně, růže mám nejradši, ale co ten vzkaz? *Miluju tě,* stálo tam. Celé dny jsem se nad tím rozplývala. Nikdy předtím mi to neřekl. Ani já jsem mu to ještě neřekla. Nebyla to láska na první pohled

a upřímně, nejsem si jistá, že v ni vůbec věřím. Můj vztah s Brentem byl založen na tom, že nám to jaksi oběma vyhovovalo a moje matka nás do toho natlačila. A taky, jak jsem si myslela, na vzájemné úctě.

Hluboko v kabelce mi zazvonil mobil. Nemusela jsem se ani dívat, abych věděla, že to je matka. Vyšel ze mě zvuk někde mezi smíchem a vzlykem – mělo by pro to být zvláštní slovo. Matka se domnívala, že Brent pověsil na oblohu měsíc i slunce a přiměl Zemi se otáčet. Tak napůl jsem čekala, že si nechá jeho a mě vydědí, až se dozví, že mi dal kopačky.

„Je to ten pravý,“ ujišťovala mě více než jednou. „Nemyslím, že by se ti podařilo najít někoho lepšího.“

Brent s těmi jeho pečlivě nageťovanými vlasy, kterými se snažil zakrýt čím dál výraznější kouty. Brent s tím krátkým odkašláním, než začal mluvit, jako by chtěl nejprve upozornit na svou přítomnost. Brent s těmi příšernými kravatami a odporem k čokoládě. (Zpětně vidím, že mě to mělo varovat.)

Ale dokázal být i neuvěřitelně milý a já jsem byla přesvědčená, že se dřív nebo později vezmeme. Co když má matka pravdu a Brent byla má jediná šance na manželství a vlastní rodinu?

A vyměnil mě za lístky na koncert.

Kousala jsem si ret. Brečet nebudu. Z culíku mi nějak vyklouzl tmavý pramen vlasů a teď mi zplihle visel před očima. Odhrnula jsem ho stranou a promnula si svědivý nos.

Popotáhla jsem, položila tašky na zem a začala v kabelce lovit mobil. Když přestal vyzvánět, natukala jsem hromadnou zprávu pro celou rodinu a sdělila jim, že kvůli (vymyšlenému) bolení břicha nedorazím na večeři v hotelu Loveland, kde jsme společně slavili každého silvestra. Pak jsem jako důkaz, že žiju, poslala esemesku svému nejlepšímu kamarádovi Mathiasovi a vypnula mobil dřív, než kdokoli stihl odpovědět.

O patro výš se zabouchly dveře a na schodech se objevil chlap v kožené bundě a s černou kšticí. Seběhl okolo mě dolů po schodech. Nikdy předtím jsem ho tady neviděla, ale bytovka byla velká, takže jsem nemohla znát každého. Kupodivu se pár kroků pode mnou zastavil a otočil se zpátky na mě.

„Zdravím,“ řekl. „Jste v pohodě?“

Narovnala jsem se, nasadila lehce dotčený výraz a odpověděla: „É, ehm, jasně.“

Naklonil hlavu k rameni. Vyčkal půl vteřiny, než se znovu rozběhl dolů, a ještě stihl vymrštit ruku do vzduchu v jakémsi letmém pozdravu.

Když jsem o minutu později vešla do svého tmavého prťavého bytečku, hodila jsem všechno na kuchyňskou linku a rozsvítila. Na mně je spousta nudných věcí, ale tenhle byt mezi ně nepatřil.

Do malého jídelního koutu se vměstnal čtvercový tyrkysový stůl z chromu a kolem něj čtyři různé židle. Na polici, kterou jsem nechala nainstalovat podél dlouhé cihlové zdi, byly odvážné náladové sítotisky a malé zarámované fotografie – fotky rodiny Mayfieldových, pár fotek mě s Mimi nebo s mojí sestrou. Sem tam nějaká ta svíčka, pár váz s čerstvými květinami, deka s leopardím vzorem (dárek od Mimi) přehozená přes pohovku a moje sbírka lžic vystavených v nástěnné dřevěné skříňce.

Vše, co bylo v zářivých barvách, pruhované, kostkované, s květinovým vzorem či jakkoli roztržité, jsem tam chtěla mít. Ale nesbírala jsem ty věci, abych na někoho udělala dojem. Toužila jsem mít svou malou svatyni a bylo mi naprosto jasné, že tenhle můj malý byteček je vším, čím se já být neodvažuji.

Sal, můj samec betty bojovnice, na mě mírumilovně poulil oči ze svého akvária usazeného na obřím převráceném květináči, který jsem použila místo stolku. Spěchala jsem ho pozdravit.

„To byl opravdu děsný den.“ Vzala jsem do ruky plechovku s krémem pro rybičky a trochu mu nasypala. „Jako že fakt děsný. Víím, že jsi Brenta zrovna nemusel.“ Brent Sala neustále stěhoval na jiný stolek nebo do kuchyně, aby se mohl v obývacím roztáhnout se svým laptopem. „Ale bylo fajn někoho mít.“

Pleskla jsem sebou na masivní červenou pohovku, kterou jsem sehnala za hubičku z druhé ruky. Zcela zničená událostmi celého dne jsem nechala ticho, aby se pokusilo aspoň trochu uchláchnout mé rozlámané srdce. Sal máchl ocasem s červenými, modrými a fialovými pruhy, přesunul se ke stěně akvária a soucitně na mě zíral kulatým černým okem.

Přitiskla jsem prst na sklo. „Díky, kamaráde. Na tebe se můžu vždycky spolehnout.“

Sal se usmál, nebo aspoň já si představuji, že to je úsměv. Jsme si se Salem hodně blízcí a v jeho společnosti se cítím jako ve společnosti málokoho. Kupříkladu mi nikdy neříká, co mám dělat, a nesoudí mě. Nebo jestli soudí, tak si to nechává pro sebe.

Poté, co jsem se převlékla do pohodlnějšího elastického oblečení, jsem se schoulila na polštář s květinovým vzorem na ratanovém křesle, které stálo v obývacím u francouzského okna. Za slunečných dní dělaly z toho křesla paprsky světla proudící zvenčí ideální místo na čtení. Dneska slunce nesvítilo. Dneska byla obloha šedivá a zamračená.

Tak trochu jako Brentovo srdce.

Po deseti minutách, které jsem strávila přemítáním nad tím, na kolik způsobů je můj život naprostá katastrofa, se bez ohlášení zjevil Mathias s dary v podobě červeného vína, ovoce a malého terče na šipky.

„Na co ten terč?“

„Vydrž.“ Z kapsy vylovil ne moc pečlivě vystřiženou Brentovu hlavu a přišpendlil ji na terč. „Vytiskl jsem to z facebooku.“

„A ty rohy a bradka?“

Mathias se zlomyslně ušklíbl. „Ty jsem mu tam přimaloval. Myslím, že mu sluší. Líbí?“

„Moc.“

Kvůli takovým věcem byl Mathias můj nejlepší kamarád. Byl jako bratr, po kterém jsem nikdy netoužila, ale nemohla jsem bez něho žít. Potkali jsme se před pár lety, když Phee jen o kousek unikl titul Miss Texas. Matka najala jeho matku jako koučku, která využívá své zkušenosti a kontakty k tomu, aby pomohla mladým nadějným adeptkám plně využít jejich potenciál. Paní Jorgensonová získala titul Miss Texas v roce 1978 a její matka v roce 1953. Mathiase, byť v rodinné tradici nebyl schopen pokračovat, i tak do rodinného podniku zapřáhly.

Většinou fotil, ale taky pomáhal s dalšími věcmi, jako jsou proslovy na veřejnosti, sociální sítě nebo marketing. Hodně cestoval za klienty kvůli focení a občas, aby zmírnil škody. Také byl dobře obeznámen s všestranným využitím oboustranné pásky a mastičky na hemeroidy a kdykoli mohl, vypomohl v jakékoli krizi, která se týkala oblečení nebo účesu. Byl proslulý svým uměním povzbudit za každé situace a taky svými románky s královnami krásy.

Ale doopravdy zamilovaný byl jen do jedné. Přesněji do mé sestry.

Mathias to všechno hodil na linku, položil mi ruce na ramena a zabodl do mě svůj blankytně modrý pohled. „Brent je debil. To si pamatuj.“

„No, možná...“

„Ne. Je to debil. V tobě není problém. Je v něm.“ Objal mě a položil mi bradu navrch hlavy. Celá jsem v tom objetí roztála vědomím, že když už nic jiného, o něj nikdy nepříjdu. Navíc tak krásně voněl. Mathias se o sebe staral. Jeho oblečení – dneska úzké džíny a bílé tričko – sice působilo ležérně, ale bylo vždycky pečlivě promyšlené tak, aby udělal dojem. „Bože, ty jsi ale prtává.“

S odfrknutím jsem se od něj odtáhla. „Díky.“

„Od toho jsem tady, abych ti připomínal tvé vertikální nedostatky.“

„Chci říct... díky, že jsi můj kámoš.“

„Jak říkám, od toho jsem tady.“ Začal otevírat skříňky a vytahovat všechno, co potřeboval na sangrii. „Je načas dít si trochu do nosu.“

Než se hodinu a půl nato ozvalo zaklepání na dveře, byli jsme s Mathiasem už ve výborné náladě a na nejlepší cestě k tomu toho druhý den ráno hodně litovat.

Podívala jsem se do kukátka. Moje sestra na sobě měla dlouhé lila šaty s krajkovým tříčtvrtečním rukávem. Lesklé blond vlasy měla stočené do drdůlku – elegance sama.

Otevřela jsem dveře. „Ahoj, co ty tady děláš?“

Phee se protáhla okolo mě. „Ty se ptáš? Po tom, co předvedl Brent v rádiu, jsem se ti čtrnáctkrát zkoušela dovolat.“

Opřela se bokem o linku a zabodla do mě své zářivě modré oči. Lidi se mylně domnívali, že moje sestra nemůže být o moc chytřejší než bochník sýra, když je ta královna krásy. Ale to se šeredně pletli.

„Jsi v pohodě?“ Jemně mi stiskla rameno.

„Jo... v pohodě,“ řekla jsem a zatahala nervózně za tričko, které jsem na sebe předtím hodila. Už na sobě mělo flek od čokolády, a to byla noc teprve mladá.

„V pohodě to teda rozhodně není.“

Do kuchyně vplul Mathias. Natáhl se mezi nás dvě pro svůj hrnek na lince. „Hezké šaty, Phee. Jdeš na ples do domova důchodců nebo tak něco?“

Musím uznat, že ty šaty by se víc hodily, kdyby byla má sestra pětá-šedesátiletá babička, a ne čtyřřidvacetiletá mladice. Ale za poslední rok se Phee strašně změnila. Především za to mohl její přítel Joel Allen – nový moderátor na televizní stanici KKRE a obecně pitomec. Phee tam pracovala taky coby dopravní zpravodajka před ranními

zprávami. Každý všední den vstávala ve tři ráno, dorazila do studia a strávila tam pět hodin v neuvěřitelně těsných šatech ukazováním na dopravní zácpy na interaktivní mapě a předváděním úsměvu, který měla natrénovaný ze soutěže krásy. Tak uplatňovala svůj titul z prestižní fakulty žurnalistiky.

Phee si na svou práci nikdy nestěžovala, ale občas jsem měla pocit, že ji přece jenom trochu nesnáší. U Phee jeden nikdy nevěděl. Velice záhy se naučila usmívat a držet hubu a krok.

„Pro tvou informaci, ty šaty vybíral Joel,“ ohradila se.

„No jasně, kdo jiný. Už si nechal dát ty implantáty do zadku, jak měl v plánu?“

„Sklapni, Mathiasi.“

Mathias se ušklíbl. „Ále, koťátko má drápky.“

„Říkej si, co chceš. Je konec roku. Ti z nás, kdo mají protějšky...“ Zhluboka jsem se nadechla. Phee se polekaně odmlčela a otočila se na mě. „Sakryš. Promiň, tak jsem to nemyslela. Já... chtěla jsem říct, že se chystám na tu silvestrovskou párty.“

„Tak to jsi to fakt zachránila,“ řekl Mathias a s úšklebkem si poposunul brýle na nose. Tmavé obroučky mu dodávaly vzhled zhýralého profesora, což byl nejspíš záměr.

Phee se nenechala rozhodit a nespouštěla ze mě oči. „Máme se tam sejít s Joelem. Jen jsem se chtěla ujistit, že jsi v pohodě. Měla jsem o tebe strach.“

Joel, vykroužil za jejími zády Mathias němě ústy a naznačil, že je mu na zvracení. Nahlas řekl: „Nemusíš si o ni dělat starost, je v dobrých rukou.“

Phee ukázala na arzenál nezdravých pochutin a výběr alkoholických nápojů na lince. „To vidím.“

To zvláštní napětí mezi Mathiasem a Phee nepanovalo vždycky. Když se seznámili, byl Mathias čerstvě po promoci a ještě nestihl

proniknout do tajů make-upů a účesů, ale objevil Phee. Podle něj to byla vzájemná náklonnost. Pak ho ale Phee bez vysvětlení odepsala. Občas mám pocit, že všechny ty jeho drobné úpravy vizáže a oblékání měly jediný účel, a to zaujmout mou sestru. Jestli se nepletu, tak to nefunguje.

„Už bych měla jít,“ řekla Phee.

Mathias pokrčil rameny a prohrábl si špinavé blond vlasy. „Nechceš nechat dámy v juniorské lize čekat, to chápu.“

Phee protočila panenky, ale odmítla mu věnovat byť jen pohled. „Jsem ráda, že jsi v pohodě a že nejsi sama. Kdyby sis chtěla popovídat nebo něco...“

Odmlčela se a v tom pohledu, který mi věnovala, se zračila naděje. Náš vztah je komplikovaný. Do své o tři roky mladší sestry jsem se zamilovala stejně jako všichni ostatní. Jako dítě jsem si ji doslova přivlastnila a vláčela všude s sebou. Vzhlížela ke mně těma svýma gigantickýma modrýma očima a já bych udělala cokoli, aby byla spokojená.

Byla jsem její ochránkyně, oblíbenkyně, ale nebyla jsem si jistá, že jsme kdy byly sestry. Ne v tom smyslu, že bychom se jedna druhé navzájem svěřovaly při zaplétání vlasů do francouzských copů. Čím byla starší, tím míň mě potřebovala, až to došlo do bodu, kdy mě ve všech ohledech překonala.

K čemu je vám starší sestra, ke které nemůžete vzhlížet?

„Díky,“ zašeptala jsem a zamrkala, abych zahнала slzy.

„Počkej. Ví o tom máma?“ zeptala se.

Zavrtěla jsem hlavou a hrůzou se mi stáhl žaludek. „Nevím. Volala mi, ale nezvedla jsem jí to.“

„Večer se jí zeptám a dám ti vědět.“ S královským pokynutím hlavy se Phee odporoučela ke dveřím. „Uvidíme se zítra u oběda?“

Přikývla jsem.

Otočila se, aby Mathias probodla pohledem. „S tebou taky, předpokládám.“

„Ne. Mám jiné plány.“ Povyτάhl obočí pro případ, že bychom nepochopily, jaký druh plánů má na mysli.

Phee znovu protočila panenky.

„Užij si to s Joelem a rodinkou.“ Mathias zamrkal a zamířil ke koupelně v rohu předsíně.

Phee ho doprovázela zahloubaným pohledem. „Víš jistě, že jsi v pohodě? Můžu tu zůstat,“ řekla. „Joel by to pochopil.“

To teda nepochopil a matka taky ne. Tahle párty byla její každoroční příležitost pochlubit se svou krásnou a úspěšnou dcerou. A mnou. „Jsem v pohodě. Užij si to.“

U dveří se ještě rychle otočila a objala mě. „Mám tě ráda, Persi.“

Taky jsem ji stiskla a znovu zaháněla slzy mrkáním dřív, než se stihly překulit z očí ven.

4

„Dobrý přítel ti pomůže zahrabat tělo.

Skvělý přítel ti řekne, kolik jedu na krysy je potřeba.“

MIMI

„Podej mi ty smažené jalapeños.“ Mathias do mě šťouchl ramenem. Se zasténáním jsem se předklonila a přitáhla si talíř s jalapeños na klín. Jednu si vzal a strčil si ji do pusy, pak ji spláchl vínem rovnou z lahve.

„Není lepší lék na smutek než smažené jalapeños,“ řekl Mathias a s plnou pusou dodal: „Jsou jako balzám na duši.“

Leželi jsme natažení na pohovce před zapnutou televizí. Hodiny se blížily k půlnoci. „Tohle je daleko lepší způsob, jak trávit silvestra, než na nějaké pitomé oslavě, kde bych se musela usmívat a předstírat, jak se kdovíjak nebavím,“ řekla jsem.

Pak jsem škytla a vzpomněla si na ty decentní černé šaty s křídellovým rukávem a sametové sako, které mi viselo ve skříni. Kupovala je matka a já jsem jí musela slíbit, že si je vezmu na naši silvestrovskou párty. Ty šaty byly otřesné. Ale stejně bych si je vzala. Jako jsem to dělala každý rok v rámci udržování dobrých vztahů a plnění si dceřiných povinností.

„Ale přicházíme o jedinečnou příležitost pobýt v přítomnosti ‚skvělého‘ Joela Allena.“ Mathias se ušklíbl. „Ty šaty pro Phee vybíral on? Jsou příšerné. Měl jsem nutkání je z ní strhat.“

Zakuckala jsem se hltém vína. „To ti věřím.“

Zamračil se a jeho tmavě blondaté obočí vykreslilo dokonalé písmeno V. „Tak jsem to nemyslel.“

„Jasně. To říkáš vždycky.“ Ušklíbila jsem se. „Vy dva byste si to konečně měli rozdat a byl by pokoj.“

Se zasténáním si opřel hlavu o opěradlo pohovky. „Nemůžu uvěřit, že tohle dělám.“

„Co? Že trávíš silvestra se svojí nemožnou kámoškou?“

„Nejsi nemožná.“ Otočil hlavu, aby se na mě podíval. „Nemůžu uvěřit, že se ti hodlám s něčím svěřit. A zítra si to budu vyčítat. Pamatuješ, jak se dva roky zpátky tvůj táta vyděsil, že má rakovinu?“

Před dvěma lety šel táta na biopsii a první výsledky byly neprůkazné. Takže musel podstoupit další vyšetření, a než dorazily podrobnější výsledky, všichni jsme byli jako na trní.

„Jednou v noci se Phee objevila u mě doma. Byla celá ubrečená a vypadala tak... já nevím, strašně rozhozená.“ V očích se mu objevil zasněný výraz. „Neměla ani udělané vlasy. Víš, jak si zakládá na tom, aby ji nikdo nikdy neviděl, když je nemá vyžehlené.“

To byl náhodou matčin nápad, že by si měla Phee žehlit vlasy. Ale nechala jsem ho v tom.

„Každopádně, nakonec zůstala přes noc.“

Prudce jsem se narovнала a upustila hrstičku brambůrků na podlahu. „Spali jste spolu?“

„Ne takhle. Prostě jsme spali v jedné posteli. Když se uklidnila, uložil jsem ji a ona mě pak poprosila, abych u ní zůstal.“

„Takže jste nesexovali?“ zeptala jsem se. Ne, že bych se tolik zajímala o milostný život Mathiase a Phee, ale vždycky jsem tajně doufala, že si ti dva k sobě nakonec najdou cestu. Tolikrát za ty roky jsem si byla jistá, že Phee Mathiasovy city opětuje. Jenomže pak se vždycky objevil někdo nablýskanější (a starší a mocnější) a ona se zase nechala lákat.

„Ne. Jenom jsme spali. Ale ráno odtamtud vystřelila, jako by ta postel hořela.“ Předklonil se, opřel se lokty o kolena a nechal ruce

viset mezi roztaženými stehny. „Málem,“ řekl a podíval se na mě, „jsem jí řekl, co k ní cítím.“

„Třeba to cítí stejně?“

Odfkl si. „Vím, kde je moje místo. Jsem jenom kámoš. Nejspíš jí před očima bliká výstražná cedulka s lebkou a zkříženými hnáty pokaždé, když jsem poblíž.“

„To je vážně smutné.“

Mathias se naklonil a políbil mě na tvář. „Pěkně voníš, máš strašně hezkou pleť, jsi chytrá a vtipná. Proč nemůžu milovat tebe?“

Zamrkala jsem.

„Totiž, já tě miluju, ale nejsem do tebe zamilovaný.“ Dopřál si pořádný doušek vína a s úšklebkem si otřel pusou. „Mluvím jako postava z nějaké strašlivé romantické komedie.“

„Víš, jak by nám to spolu slušelo? Mohli bychom si říkat Persias.“

Mathias nakrčil nos. „To zní jako nějaká plíseň na nohou.“

„Taky tě miluju.“

Život by byl o tolik snazší, kdybychom se do sebe my dva dokázali zamilovat. Před pár lety jsme to dokonce zkusili. Náš „vztah“ trval přesně sedmnáct vteřin. Mathias se mě zeptal, jestli mě může políbit. Řekla jsem ano a to, co následovalo, byl ten nejpodivnější polibek mého života. Utnuli jsme to a dohodli se, že o tom jaktěživ nebudeme mluvit.

Kromě toho potkal Phee jako první a upnul se na ni jako ztracené štěně. Jednou jsem se ho zeptala, co je to za kouzlo, kterým ho moje sestra očarovala, a on jen pokrčil rameny. „To kdybych tak věděl.“

Můj tok myšlenek přerušil hlas moderátora z televize: „... nejčastější novoroční předsevzetí? Chcete si někdo tipnout?“

Jeho kolegyně, vychrtlá dívka, která hrála v jakémsi vrcholně populárním seriálu o problémech dnešních pubertáků, to zkusila: „Zhubnout?“

„Správně. To zahrnuje i cvičit a jíst zdravěji. Co dál?“

„Pff.“ Hodila jsem po televizi ubrouskem zmuchlaným do kuličky.

Každoročně jsem si předsevzala, že do léta zhubnu do bikin dvacet kilo. Víím, jak se hubne – základní princip není zrovna jaderná fyzika –, ale nikdy jsem to nevydržela dýl než pár kilo a pak jsem to vzdala.

Lokla jsem si vína a vyklopila si do pusy hrst brambůrků. Některé si tam našly cestu, jiné mi skončily na tričku a jeden dokonce zapadl až do podprsenky. Schovám si ho napotom, usoudila jsem.

Mathias si mi opřel hlavu o rameno. „Co má ten pitomec, co já nemám? Joel Pitomec Allen. Tak mu odteď budu říkat.“

„To se mi líbí. Hodí se to k němu.“

Třetí host ve studiu, zpěvák jedné populární skupiny, zamyšleně nakrčil čelo. Měl na sobě víc tužky na oči, než co jsem já spotřebovala za celý rok. „Nový koníček?“

Moderátor se zářivým úsměvem přikývl. „To je na seznamu také.“

Koníčky? Ale jistě, pojďme si promluvit o koníčcích. S těmi mám také zkušenosti. Od chvíle, co jsem se naučila chodit, mě matka přihlašovala do nejrůznějších kroužků v naději, že mě něco z toho chytne: na balet, výtvarku, klavír, fotbal, do skautu, k roztleskávačkám. Ve všem jsem byla nemožná. Coby dospělá jsem vyzkoušela sofistikovanější koníčky: vaření, druhý jazyk, zahradničení, výrobu domácího mýdla, a jedno katastrofické odpoledne dokonce dřevořezbu.

Něco je se mnou špatně. Normální člověk si najde jednu věc, ve které je dobrý. Ale já ne. Mám za sebou tolik novoročních předsevzetí a dosud se mi nepodařilo ze sebe udělat lepšího člověka.

„Myslím, že jsem nějaká rozbitá,“ usoudila jsem a přitiskla si lahev vína na hrudník jako prvorozené dítě. „To bude ten problém.“

Mathias okolo mě ovinul jeho dlouhou paži. „Nejsi rozbitá.“

„Já myslím, že jsem.“ Postavila jsem lahev s bouchnutím vedle Salova akvária. Sal na mě poučil ta svá zamilovaná soucitná kukadla. „Matka si to myslí taky. Víš, co mi dala k Vánocům?“

Zavrtěl hlavou.

„Členství do fitka, legíny a černý trikot, který je o číslo menší, ale to jí nemůžu říct. Pak bych musela přiznat, jakou mám velikost, a ona by mi řekla, že když se budu trochu snažit, vlezu se do toho. A víš co? Já se snažím, ne trochu, hodně, ale prostě to nějak ne a ne stačit.“

Znovu se ozval hlas z televize. „Nějaké další tipy? Oblíbená novoroční předsevzetí?“

„Já vím! Já vím!“ Nadsakovala vychrtlice nadšením. „Randění!“

Zasténala jsem a překulila se na bok, takže jsem hlavou spočinula na opěrce pohovky. „Další předsevzetí, ve kterém jsem selhala.“

Na mém seznamu *Věcí, které mi kdy šly*, bohužel nefiguruje jediná položka.

Celý svůj život jsem ve všem selhávala. Už při narození se mi nepodařilo trefit do termínu. Ve školce mi doporučili odklad. Na vysoké jsem neudělala zkoušku z biologie. Dvakrát. Nikdy se mi nepodařilo zhubnout. Nedokázala jsem učinit svého kluka šťastným. A matce jsem nikdy nedala důvod, aby na mě mohla být pyšná.

Selhala jsem. Vždycky a ve všem. Jsem k ničemu.

V žaludku mě jako kámen tížila má stará dobrá kamarádka jménem sebelítost. „Ať se snažím sebevíc, nikdy nejsem v ničem dost dobrá.“

Ty slzy mě zastihly nepřipravenou. Začaly mi stékat po tvářích dřív, než jsem je stihla zarazit. Mathias je upozoroval, zvedl mě a položil si mou tvář na svoji hrud'. Zhluboka jsem se nadechla a nasála uklidňující vůni čistého trička, kolínské a lehký nádech jalapeños.

Mathias mě popadl za rameno a přitáhl mě nahoru. Shlížel na mě modrýma očima. „Hele, máš teď špatné období. Ale nebude to takhle napořád, neboj.“

Setřela jsem si všechnu tu vlhkost z obličeje, ale do očí jsem se mu úplně podívat nedokázala. Je to sice můj nejlepší kamarád, ale jsou věci, které jsem nepřiznala ani jemu. A některé možná ani sama sobě.

Postavil se a začal přecházet po obývacíku. Nechácala jsem to, ale to bílé tričko bylo pořád nažehlené a tmavě modré džíny vypadaly jako čerstvě vyprané. I když se povaloval na pohovce, popíjel a sypal do sebe i na sebe brambůrky, pořád vypadal jako filmová hvězda. Upravila jsem si oversized tričko, které jsem měla na sobě. Ke skvrně od čokoládové zmrzliny se přidal ještě flek od dipu.

Mathias se zastavil, opřel si ruce v bok a nohy rozkročil na šířku ramen, takže vypadal jako válečník před bitvou. „Víš, co říkám holkám na soutěžích?“

„Zatáhni břicho, vystrč prsa?“

„Říkám jim, že jim nikdo nebude věřit, dokud nebudou věřit samy v sebe.“ Dřep l si přede mě na bobek a sevřel mi ruku do dlaní. „To je ten problém. Ty si o sobě myslíš, že nejsi dost dobrá. A tím pádem si to myslí i všichni ostatní. Všem se nezavděčíš, takže se o to přestaň snažit.“ Narovnal se a spěchal do kuchyně. „Mám nápad.“

„Už žádné nápady. Ani rozhovory. Ani myšlenky.“ Natáhla jsem se na pohovku a přitiskla si polštář na břicho.

„Čtyři... tři... dva... jedna... šťastný nový rok!“ Z televize se ozývaly radostné výkřiky do děsivé popové verze „Valčíku na rozloučenou“. Musela jsem to vypnout. Všechno to veselí do mé smuteční nálady nezapadalo.

„Šťastný nový rok, Sale.“ Poslala jsem vzdušný polibek té nejlepší rybě, jakou si holka může přát. „A tobě taky, Mathiasi. Ať jsi teď kdekoli.“

„Jsem tady.“ Mathias se skláněl nade mnou a mával malým zápisníčkem. Pleskal mi do nohou tak dlouho, až jsem je nadvzdela a položila mu je do klína poté, co se posadil. „Sepíšeme si novoroční předsevzetí.“

Přikryla jsem si oči dlaní. „No bezva, další věci, ve kterých totálně selžu.“

„Předsevzetí, ve kterých se nedá selhat, jako třeba...“ Do ticha rezonovalo rychlé kmitání propisky. Mumlal si pod vousy a čmáral něco na papír.

Když jsem se posadila, mozek se mi zmítal jako loď lapená v uragánu. „Co to sepiš?“

„Číslo jedna: nebudeš se pokoušet zhubnout.“

Vyprskla jsem smíchy. „Co?“

„Máš zakázáno držet dietu, hlídat si, co jíš, chodit na bikram jógu...“

„Bikram jógu rozhodně nemám v plánu.“ No dobře, jednou jsem tam šla. Doted' se na to snažím zapomenout.

„... počítat sacharidy a vynechávat zákusek, protože má moc kalorií.“ Namířil na mě tužku. „Je to jasné?“

„Tloustnu, jen když na to pomyslím.“

Odfkl si. „To zvládneš. Tak, číslo dva: nebudeš se snažit být sebevědomější.“

„Cože?“

„Nebudeš se snažit o větší asertivitu a otevřenost.“

„Takže žádné čtení příruček pro vaše lepší já?“

„Ani omylem.“

„A ten mail, co mi chodí každé ráno?“

„Jak se to jmenuje?“

„Kroky k vašemu sebevědomějšímu já.“

Zamračil se. „V žádném případě. Okamžitě se odhlas z odběru.“

„Vážně?“ zeptala jsem se, přičemž bylo těžké neslyšet v mém hlase naději. Taková předsevzetí bych možná mohla i dodržet.

„A proč ne?“ Štouchl do mě ramenem. „Když nic z toho nefunguje, možná je načase se přestat tak moc snažit.“

Když jsem se na něj podívala, roztáhla se mi tvář do širokého úsměvu. „Myslím, že se mi to líbí. To jsou taková jako antipředsevzetí. Co tam máš dál?“

Mathias zaklonil hlavu a dlouze se zahleděl do stropu. Připojila jsem se k němu. Po chvilce sebou ale trhl a znovu začal zběsile psát.

„Takže. Číslo tři: nebudeš se tolik snažit v práci.“

„Ne?“

„Už žádné přesčasy na poslední chvíli, žádná práce navíc, když tě o to někdo požádá. Přestaneš být ta hodná holka, kterou všichni jen využívají.“

„To zvládnou.“ Možná. V práci je to složitější.

„Tak co dál? Číslo čtyři.“ Broukal si a pak se mu rozzářily oči. „Nebudeš s nikým chodit. Celý rok budeš sama a budeš sama sebou. Jdeš totiž z jednoho vztahu do druhého. Ještě sis nic neužila. Navíc to můžeš použít jako výmluvu, až ti zase tvoje máma bude chtít dohodit nějakého chlapa.“

Tenhle nápad měl skutečně cenu zlata.

Zvedl ruku. „Když už jsme u tvé matky, tak číslo pět: nebudeš se snažit být lepší dcera ani sestra.“

Ušklíbla jsem se. „Děláš si srandu? Už takhle jsem příšerná.“

Odložil zápisník a obrátil se na mě. „To je přesně to, o čem mluvím. Tolik se snažíš být tím, kým chtějí, abys byla, že vůbec nejsi sama sebou. Přestaň se snažit všem zavděčit.“ Vzal můj obličej do dlaní. „Jsi úžasná. Třeba když tohle vyzkoušíš, zjistíš, že nemusíš být nikým jiným než sama sebou. Jakmile tomu uvěříš, bude to pravda.“

Řekl to s takovou vervou, s tak planoucím neochvějným pohledem, že jsem mu skoro uvěřila. Jestli takhle dával do kupy ty svoje královny krásy, není divu, že o něj byl takový zájem.

„Slib mi, že se tím budeš řídit.“ Vytrhl stránku ze zápisníku a podal mi ji.

Velkými tučnými písmeny tam napsal předsevzetí, jež měla být dle jeho tvrzení řešením mého celoživotního neúspěchu:

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy ***Reparát z lásky***.

Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.